

[Kirsten Jacobsen]

vist – og det beviser bl.a. højesteretspræsidentens henvendelse også – at vi er dårligt stillet med hensyn til instrumenter til ligesom at holde regering og ministre på dydens smalle sti, i hvert fald når det gælder for os her i parlamentet at sikre, at de nu bliver der.

Allerede da vi behandlede rigsretssagen i forbindelse med tamilsagen, udtrykte Fremskridtpartiet de samme synspunkter i betænkningen, og dengang luftede vi en idé om, at Folketinget burde diskutere, om ikke man skal have et forfatningsudvalg, som man har i mange andre lande. Under en diskussion under ledelse af den nuværende udenrigsminister mente statsministeren, at et sådant forfatningsudvalg kunne være et godt og brugbart instrument til at samle småsager op, inden de blev til store sager, og få dem afklaret blandt de politikere, som trods alt har ansvaret.

Derfor vil Fremskridtpartiet nu fremsætte et sådant forslag. Vi mener, det er nødvendigt, og vi mener, at Højesterets præsident har inderlig ret. Vi mener også, at den kritik, mange eksperter har udtrykt, er berettiget. Vi mener, at dette Folketing bør påtage sig det politiske ansvar, der ligger i selve folkestyrets idé om det repræsentative demokrati.

Derfor håber jeg meget på, at Folketingets medlemmer – især efter at man i enighed har udtrykt, at man er enig med Højesterets præsident – vil se velvilligt på et sådant forslag om, at Folketinget får sit eget politiske organ, som kan forsøge, sagt lidt populært, at holde ministrenes administration på dydens smalle sti og sikre sig, at ministrene også bliver der. Hver gang en eller anden er på vej i grøften, kan dette Folketing så let som ingenting sige »ret ind til højre«, og hvis man ikke rigtig vil det, har man også mulighed for at skrive til landets statsminister og sige, at her er et problem, som statsministeren i sin egenskab af regeringschef bør tage sig af over for sine ministerkolleger. Så bliver vi måske fri for flere store sager, og det vil være en lykke for folkestyret og for Folketinget.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Man må sige, at det er altid interessant, når Fremskridtpartiet udtrykker sin særlige interesse for folkestyrets vilkår. Og når man specielt i denne sag vil gøre sig til bannerfører for de synspunkter, der er belæg for som følge af hø-

jesteretspræsidentens skrivelse, må jeg sige, at det nærmer sig hykleri.

Det er jo rent faktisk sådan, at et af de væsentligste budskaber i højesteretspræsidentens skrivelse til udvalget er, at den strid, der er opstået mellem Sparekassen Nordjylland og det offentlige, burde afgøres ved retten – lige præcis det, som regeringen ønskede, men som Fremskridtpartiet på et tidspunkt i denne sag gik meget kraftigt imod.

Men i øvrigt er vi jo alle sammen enige om, hvorledes vi bør håndtere fremtiden efter fremkomsten af skrivelsen fra højesteretspræsidenten. Det er der jo enighed om, det kan man læse i udvalgets betænkning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Den enighed, man kan læse om i udvalgets betænkning, går jo blot ud på, at man vil undersøge nogle ting, og det kan man jo formentlig blive enig om i snart sagt alle sager.

Det budskab, jeg kom med, var, at man i disse undersøgelser måske burde koncentrere sig om noget helt bestemt, og så henviste jeg blot til, at da vi havde den forrige store sag – hvor hr. Bilgrav-Nielsens parti havde en ikke ringe andel i, at den blev til en rigsretssag, og hvor de samme betænkeligheder gjorde sig gældende – udtrykte Fremskridtpartiet faktisk allerede på det tidspunkt i betænkningen, at vi mente, det var betænkeligt, og at man burde have et udvalg under Folketinget til at tage sig af den.

Og så må jeg også sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at den betænkelighed, Højesterets præsident udtrykker, er vel en overordnet betænkelighed, som ikke præcis handler om, hvorvidt denne sag skulle afgøres ved en domstol, eller noget helt andet. Det er noget mere overordnet, nemlig at man ikke skal skyde ansvaret over til nogle undersøgelsesretter; det bør retteligt påhvile de politikere, som er udpeget af vælgerne og får deres løn for at gøre det. Sådan opfatter jeg brevet fra Højesterets præsident.

Og man må jo også sige, at der er mange parter i denne sag, og staten og regeringen er en ikke uvæsentlig del af den, så jeg synes, at sagen er landet, hvor den bør lande, og det er jeg tilfreds med. Og så sagde jeg såmænd bare